

Húsvét 4. vasárnapja

1Jn 3,1-2

Mekkora szeretettel van irántunk

¹Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert őt sem ismeri. ²Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Azt tudjuk, hogy ha megjelenik, hozzá leszünk hasonlók, mert látni fogjuk, amint van.

A görög elképzelés szerint az ismerethasonlóságra épül. Akiben nincs valami hasonló, az nem is ismerheti meg egymást. Ebből a szempontból van jelentősége az „Isten fiai” (1. v.) címnek. Mert ez jelzi azt, hogy a keresztenyekben van valami hasonlóság Istennel. A szerző azonban nem arról beszél, hogy ez egy, a keresztséggel, vagy az egyházba lépéssel automatikusan elnyert státus, hanem hogy ez csak lehetőség. A hasonlóság alapján alakul ki a kölcsönös megértés Istennel és egymással is. Ez indítja el az emberben a fejlődést, amelynek távlatait csak sejteni lehet, de a végeredményét nem. A „még nem nyilvánvaló, hogy mik leszünk” mondat ígéretnek hangzik a jövőendő fejlődés távlatairól. A szövegből megtudjuk, hogy ez a hasonlóság Jézus második eljövetelekor válik véglegessé. Ennek a végleges hasonlóságnak a jelentőségét a színről színre látás adja meg.

Feltehetően a gondolatmenet mögött Platón Lakoma (Symposion) c. filozófiai műve áll, amelyben Szókratész és Agathon vitázik az éroszról, a szerelemről, és beszélget a földi után az égi, a tökéletes szerelemről is. A beszélgetésnek ebben a szakaszában már az érosznak semmi köze sincs az erotikához, hanem inkább csak a tökéletes szeretethez áll közel. Ez a szeretet az isteni és az emberi között is megjelenik, és közvetíteni tud egymás felé. Mivel a pogány mű Kr. e. 416-ból származik, az első jánosi levél szerzőjének nem kellett feltétlenül olvasnia, hiszen a népi filozófiákon keresztül ez a szemlélet elterjedt és termékenyen hatott János Istenről való beszédmódjára is. Isten szeretete kétségtelenül megismerésének és önközlésének a jele. Erre való válaszuk sem történhet meg a szeretet megnyilvánulása nélkül. De ha nem ismerjük Istent, nem tudunk igazán válaszolni a szeretetére. Isten irántunk tanúsított szeretete az, amely segíti kibontakozni bennünk az istenismeretet, következésképp Fiának megismerését is. A szeretetben bennfoglaltatik az egyesülésre való vágy, itt természetesen

a lelki, szellemi egyesülésről beszélünk. Minél közelebb kerül a szemléletmódunk Istenhez, annál jobban megismerjük természetét, és annál közelebb is kerülünk hozzá, és annál jobban átalakul az életünk.

Egy másik emberi személy szeretetben való megismerésénél is hasonló folyamat játszódik le. Aki megismer és megszeret valakit, ahhoz közel akar kerülni, sőt hasonulóvá válni. Ezért nem mindegy, hogy az emberi szeretet és szerelem hová vezet. Ha valóban hívő, elkötelezett emberről van szó, akkor a szeretete elvezet Isten szeretetéhez. Ha viszont nem, akkor csak egy másik személyt ismerünk meg, aki hasonlóvá tesz önmagához. Vagyis átragasztja ránk gyarlóságait, esetleg gonoszságait is: nem Isten szeretetére tanít bennünket, hanem esetleg a világ, esetleg egy másik értékvilág, esetleg a bűn szeretetére.

Két személy között a legerősebb kapocs az, aminek mindketten örülni tudnak. A közös örömben összekapcsolódnak a lelkek. Nem mindegy azonban, hogy milyen minőségű örömről van szó. Mert egy másik ember Isten szeretetével, de a bűn szeretetével is megfertőzhet bennünket. Ettől kezdve vagy a bűn, vagy az Isten lesz idegen számunkra. Mert a szeretet által belépünk egy másik személy belső világába, és vele hasonló módon kezdjük el megítélni önmagunkat, környezetünket és az Isten világát is. Minden szeretet átalakít bennünket – Isten szeretete hozza létre bennünk a legmélyebb változást, és kitérít minket az Isten felé, hogy képesek legyünk mi is úgy szeretni, mint ahogyan Isten szereti az embereket. A legnagyobb szeretettel ő van irántunk, de néha ez az emberi szeretetek konfliktusához vezethet, ha azok nem értik Istenhez fűződő kapcsolatunkat.